

Värmländsk påverkan

John Ericsson konstruerad den första ångsprutan 1829

Världens första ångspruta konstruerades av John Ericsson (från Långban) och John Braithwaite i London 1829-30. Den tjänstgjorde med gån resultat vid flera bränder i London men mottogs ändå med misstro. Fyra eller fem sprutor byggdes. Ingen av dem är bevarad.



Första vävda brandslangarna från Kristinehamn

1826 gjordes landets första vävslangar vid Kristinehamns Repslageri. Uppgifterna finns i flera källor

Alfred Nobel – ivrade för brandskydd

I Zürich hade Nobel i slutet av 1880-talet en av honom själv konstruerad lustjakt, världens första lättmetallbåt, helt av aluminium. Andra lustbåtar var av trä och ångmaskinernas gnistor gjorde att de brann regelbundet. Nobels tanke var att använda aluminium för att göra båtarna mer brandsäkra. Han hade också framfört förslag om brandsäkrare teaterbelysning och brandventilation av teaternas scenhus. Detta gjorde han på 1870-talet innan han 1884 köpte Bofors och Björkborn. Vid sprängämnestillverkningen inom Nobelkrut infördes sprinklerskydd.

Albin Motor – stor tillverkare av motorsprutor mm

I Kristinehamn, år 1900, grundade fabrikör Lars Albin Larsson en verkstad för hand- och maskindrivna kolvpumpar. Tillverkningen utökades efterhand med de välkända Albin-motorerna och från 1927 även med motorbrandsprutor. Albins motorsprutor var en av de dominerande svenska tillverkarna och exporterade även.

Statlig tillsynsmyndighet (SRV och MSB)

Räddningsverket (SRV) startade i Karlstad 1986 och ersattes 2009 av Myndigheten för samhällsskydd (MSB) och beredskap från 2009. I uppgifterna ingick tillsyn av kommunal räddningstjänst och utgivande av allmänna råd om brandskydd. Dessutom utvecklas släckteknik och materiel.

Stadsbränder i Karlstad, Kristinehamn och Filipstad

Den sista och största stadsbranden i Karlstad inträffade 1865 då 237 av 241 tomter avbrändes. Ca 4700 människor blev hemlösa. Panik och oreda rådde och biskopen ingrep.



"Biskopen svor och släckte medan landshövdingen grät och bad", heter det i en beskrivning av branden i Karlstad 1865

Även Kristinehamn har drabbats av stadsbränder - den sista 1893. När Filipstad brann 1694 miste man stadsrättigheterna eftersom myndigheterna ansåg att man inte då inte skulle ha tillräckligt med skog (ved) för att driva bergsbruket. Värmlands nyare städer var inte så tätbyggda och klarade sig från stadsbränder

Storfors Spruthus

Bruken byggde upp egna brandkårer eftersom verksamheten var brandfarlig och ofta förlagd i trähus. Dessa kårer medförde möjlighet till snabb släckinsats på den egna industrin och lägre försäkringspremier. På många orter skötte företaget även brandsläckning i samhället. Storfors Spruthus är från 1897 och ett av flera liknande i Värmland. Det uppfördes 1897 av Storfors Bruk och är utbyggt två gånger med en golvyta på 235 m². Tornet är 19 meter högt och användes för att torka slang. Dessutom finns fortfarande larmklockan kvar. Byggnaden var brandstation till 1974.

L M Ericsson, från Värmskog, tillverkade brandtelegrafer och brandlarm

Lars Magnus Ericsson, född i Värmskog år 1846, grundade teleindustrin som bl. a utvecklade brandtelegrafan för larmning av brandkår och automatiska brandlarm. Under en period dominerade man marknaden. Brandskåp fanns i nästan alla större tätorter. Signalerna gick till brandstationer eller andra vaktlokaler och de larmade brandpersonalen. Lars Magnus arbetade 1865 i en smidesverkstad i Karlstad. Vid den stora branden 1865 deltog han i släckningsförsöken. 1867 drog han vidare till Stockholm.

Åstorps brandbod – typisk för byar på landet

En redskapsbod från Åstorps by, nära Lindfors, finns bevarad invid brandstationen i Molkom. Liknande bodar fanns i många byar och byborna kunde med den brandmaterielen själva skydda sina gårdar. Brandstodsbolaget gav frikostiga bidrag till dessa brandbodar som var utrustade med handbrandsprutor, slangar och redskap

